

2021

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ

Dimitrie Anghel

În grădină

BIBLIOTECA
JUDEȚEANĂ

Alexandru D. Xenopol
ARAD

Texte culese de:

Lucia Bibarț, Ioana Nistor

DTP: Mihai-Vlad Guță

Carte electronică, versiunea 1

Cuprins

Proiectul „Bibliografia școlară”	5
În grădină	6
Balul pomilor.	7
În grădină	9
Florile	11
Măgheranii	13
Floarea-soarelui	15
Crizanteme	17
După ploaie	19
Amiaza	21
Dragoste	22
Murmurul fântânei	24
Dureri ascunse	26
În Luxemburg	28
Farmec de noapte	30
Melancolie.	32
Liniște	34
Amintire	36
În furtună	38
Șipotul	40

Schimb de vești	42
Fantazie, 1.	44
Tovarășilor mei	46

Proiectul „Bibliografia școlară”

Bibliografia școlară” este un serviciu online gratuit și accesibil la adresa <https://bibliotecaarad.ro/bibliografie-scolara/>, oferit de Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad și dedicat utilizatorilor din domeniul învățământului preuniversitar, respectiv cadrelor didactice și elevilor de școală primară, gimnazială, liceu. Paginile web „Bibliografia școlară” conțin mai multe liste organizate în funcție de discipline cu titlurile și numele autorilor care se studiază în școală, liste care au fost realizate în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Arad. Fiecare titlu trimite către catalogul OPAC al Bibliotecii Județene „Alexandru D. Xenopol” Arad în care pot fi vizualizate exemplarele cărților respective și secțiile sau filialele bibliotecii de unde pot fi împrumutate sau consultate. Acolo unde există posibilitatea de a publica online varianta electronică a acestor cărți, această poate fi accesată direct de pe pagina cu lista bibliografică.

Prezenta carte electronică este publicată de Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad pentru a fi folosită în scopul mai sus menționat.

Pentru mai multe detalii despre proiectul „Bibliografia școlară” vă rugăm accesați <https://bibliotecaarad.ro/bibliografie-scolara/>.

Marius Stoica

Manager interimar

Biblioteca Județeană „Alexandru D. Xenopol” Arad

În grădină

Balul pomilor

Cu legănări abia simțite și ritmice, încet-încet,
Pe pajiștea din fața casei, caișii, zarzării și prunii,
Înveșmântați în haine albe se clatină în fața lunii,
Stând gata parcă să înceapă un pas ușor de menuet.

Se cată ram cu ram, se-nchină, și-n urmă iarăși vin la
loc,
Cochetării și grații albe, și roze gesturi, dulci arome,
Împrăștie în aer, danțul acesta ritmic de fantome,
Ce-așteaptă de un an de zile minuta asta de noroc.

Ce e de spumă, sus pe ramuri, se face jos de catifea,
Și astfel umbrele căzute pe pajiște par mantii grele
Zvârlite de dănțuitorii ce au rămas numa-n dantele,
În parcul legendar în care s-a prefăcut grădina mea.

Pe gura scorburilor vântul plecat a deșteptat un cânt,
Și-nvoalte mâneci horbotate se-ntind ușoare să salute
Preludiul acestei stinse și dulci orchestre nevăzute,
Și-apoi cu reverențe pomii s-au înclinat pân' la
pământ.

Ghirlânzi de flori îi leagă-n treacăt și-un arc sub
fiecare ram

Boltește-albastre perspective, sub care alte cete ninse
Coboară pe pământ din ceruri, venind cu candel
aprinse

Să facă și mai albă noaptea acestui alb epitalam.

Așa-s în clipa asta toate, dar mâine albi
cavaleri,
Despodobiți de-atâtea grații, ce le-mprumută
luciul
lunii,

Vor deveni ce-au fost de-a pururi: caișii,
zarzării și
prunii,

Banalii pomi din fața casei, ce-i știu de-atâtea
primăveri.

În grădină

Miresme dulci de flori mă-mbată și mă alintă gânduri blânde ...

Ce iertător și bun ți-e gândul, în preajma florilor plăpânde!

Râd în grămadă: flori de nalbă și albe flori de mărgărint,

De parc-ar fi căzut pe straturi un stol de fluturi de argint,

Sfioase-s bolțile spre sară, și mai sfioasă-i iasomia:

Pe fața ei neprihănită se-ngână-n veci melancolia

Seninului de zare strânsă, și-n trandafiri cu foi de ceară

Trăiesc mahnirile și plânge norocul zilelor de vară.

Atâtea amintiri uitate cad abăute de-o mireasmă:

Parcă-mi arunc-o floare roșă o mână albă de fantasmă,

Ș-un chip bălan lâng-o fereastră răsare-n fulger și se strânge ...

De-atuncea mi-a rămas garoafa pe suflet ca un strop de sânge.

Ca nalba de curat odată eram, și visuri de argint

Îmi surâdeau cu drag, cum râde lumina-n foi de
mărgărint,

Și dulci treceau zilele toate, și-arar dureri dădeau
ocoale ...

Ah, amintirile-s ca fulgii rămași uitați în cuiburi goale!

Florile

De câte ori deschid portița și intru în grădină-mi pare
Că mă cuprinde-o vrajă dulce, și florile-mi dezmiardă
ochii.

O fantazie uriașă le-a dat un strai la fiecare,
Și fete nu-s pe tot pământul să-mbrace mai frumoase
rochii.

Pe crin l-a miruit în frunte, lăsându-i hlamida
regească

Să poată-mpărăți cu fală norodu-i de mironosițe,
Cicorilor le-a dat seninul strâns din privirea
omenească,

Iar răsul fărâmat prin lume l-a nins pe foi de
românițe.

Sfiala care urcă-n fața fecioarelor când vine-amorul,

Și toată jalea și netihna acelora ce-așteaptă mirii,

Mâhnirea toat-a unui suflet pe care îl ucide dorul

Le-a pus pe-un ram, și-atuncea lumea s-a-mbogățit
cu trandafirii.

La fiecare pas te-așteaptă câte-o minune, — ici
scânteie

Ca un rubin o ghințiană, colo un stânjinel se joacă...

Slavă aceluia ce-aruncă din cer lumini de curcubeie,
Și a știut să țese nalbei un cuib din tort de promoroacă!

Slavă! căci trist-ar fi fost viața, și-ntunecat pe veci
pământul,

De n-ar fi fost măcar o floare, ce-am fi sădit noi pe
morminte?

Ce-ar fi cernut, în primăvară, când trece prin grădină
vântul,

Și eu ce dar ți-aș da azi ție ca să-ți aduci de mine-
aminte!

Măgheranii

Au înflorit iar măgheranii și n-a prins nimene de veste,

Și-acum se trec, cum trec pe lume atâtea vieți ce pân'la moarte

S-ascund în numărul mulțimei și umilite stau deoparte,

Cum sta între surori sfioasa cenușăreasă din poveste.

Tăcuți și triști, se trec în taină, cu fruntea în pământ plecată,

Și nici o mână către dânșii nu se întinde ca să-i rumpă,

Căci fetele așa-s făcute ca să le placă haina scumpă

Și ei, sărmanii, n-au nimica să poată-ademeni o fată.

Dar cum mor formele spre seară, și crește luna fără veste,

Un miros blând, cum nu-e altul, pătrunde-atât de cald și dulce,

Că fetele, uitând de noapte și că e ceasul să se culce,

Rămân până târziu pe gânduri, oftând cu dor lângă fereste.

Oftează fetele, și nu știu, a doua zi de dimineață,

Când se coboară în grădină, că-n biata floare cenușie

Ce se ascunde umilită, e-atât parfum și poezie...

Și măgheranii mor în taină cum au trăit întreaga
viață...

Floarea-soarelui

Dă-n sânge lăurusca pală și cârțița-și face mormântul,
 S-adoarmă, cu venirea iernii, sub țarina din
 moșunoaie,
 O floare-a-soarelui uitată se scutură și își despoaie
 Podoaba razelor apuse, încetinel, când bate vântul.

Și s-a făcut parcă-ntuneric cu cea mai de pe urmă
 rază,

Ce s-a desprins lucind în aer, din nimbul palid de
 lumină:

De-ajuns i-o candelă-ntr-un templu și-i de ajuns
 într-o grădină

O floare ca să-nveselească un suflet singur ce visează.

Căci vezi, în ea lucea lumina întâi când pasărilor cântă,
 Și iarăși, ca un frate dulce, când da-n apus, mâhnitul
 soare

Tot ei îi trimetea pe gânduri cea mai din urmă
 sărutare,

De tremura în umbră preajma ca-n jurul unui cap de
 sfântă.

De-acum, ca peste-un câmp de moarte, o să răsară
 jalnici zorii ;

Frumos era cuibul de aur și dulce galbena-i văpaie...

— Ce greu trebui să fie somnul sub țărâna din
moșunoaie!

Cuceritoare umbra crește ca-n amurgitul unei glorii...

Crizanteme

Se trec și florile de toamnă, cele din urmă flori, și-n
casă

Lângă oglinzile-obosite, o față șubredă și pală

Preschimbă florile în vase, evlavios ca o vestală.

Mor florile mânănite, toamna, în casa cui n-a fost
mireasă...

Înc-un mănunchi, și câte visuri și primăveri — câtă
ruină!

Dac-ar avea grai ca să spuie, oglinda câte n-ar mai
spune;

A tale brațe obosite putere n-ar avea s-adune

Troienele de flori bogate, culese zilnic din grădină.

Norocu-ntăilor brândușe culese-n zori de zi pe rouă...

Cum s-a trecut, și cum trec toate pân' vine moartea să
te cheme;

Azi vasele-s împodobite cu triste flori de crizanteme;

În lacrimi tremură oglinda ca fața apelor când plouă.

Și-mbrățișați alături plângem, plângi blândă, candidă
vestală,

Din lacrimi liniștea sporește, ș-a fi târziu pricepi ce-
nsamnă.

Brîndușele-nfloresc de-a pururi și poate soarele de
toamnă

S-o-nduioșă ca să-ți arunce pe frunte mândra lui
beteală.

După ploaie

S-a dus furtuna-n zări ș-acuma se-ntrec miresmele-n putere:

Se-ntrec care de care parcă, stăpână să rămâi-anume
Peste-ntunicul acestei nopți dulci și pline de mistere
;

Se bat și florile — se vede că nimeni n-are tihnă-n lume.

Se războiesc mereu și ele să stăpâneasc-un ceas
pământul...

— Dar cine nu-și încearcă oare o dată-n viața lui
norocul?

În van să le despart-aleargă sub negrele umbrare
vântul...

— Biruitor până acuma domnește singur busuiocul.

Ca o biserică miroasă seninul cucerit o clipă,

Dar se trezesc în umbră crinii, vărsându-și boarea lor
profană,

Văzduhu-i greu cât n-ar fi-n stare vâslind să-l taie o
aripă,

Un trandafir murind se farmă pătând cuprinsul ca o
rană.

Și tot mai grea, mai tare crește naiva florilor urgie,

Se-ntrec care de care parcă să-nvingă ori să moară-n
luptă.

În van trimite-un gând de pace un miros blând de
iasomie,

Și flutură-n deșert în aer, ca un steag alb, o nalbă
ruptă.

Hodină nu-i, dar iată-n luptă că vin și mândrele
verbine,

Un miros voluptos aleargă adus de vânturi de departe,

Și nu-i mireasmă să n-adoarmă, nici floare nu-i să nu
se-ncline;

Iar noaptea toată deodată miroas-a dragoste și-a
moarte.

Miroas-a moarte ș-a iubire și crește-o dulce lenevie

Ca-ntr-un polog frumos în care te-nvinge somnul fără
vrere,

O ceață diafană zboară ca peste-un câmp de bătălie,
Acoperind din nou grădina cu-ntunecatele-i mistere.

Amiaza

E cald și lângă trunchiuri umbra treptat se face tot mai mică,

Văzduhul tot nu se-nfioară de nici un zbor de rândunică.

Și doar furnicile de-aleargă acuma fără de hodină,
Mărgele negre sămănate pe drumuri albe de lumină.

În straturi florile-s trudite; un crin din când în când se-ndoiaie

Și lung privește-n sus, să vadă: nu se purcede-un nor de ploaie?

Dar întristat în țină iarăși își frânge trupul zvelt în două...

Ce n-ar da florile să aibă acum măcar un strop de rouă!

Dragoste

Miroasă iarba pătuliță a sinziană ș-a sulcină,
Miroasă dulce, cum miroasă un așternut păstrat de
zestre;
Și-n mine, când e întunerec și când se face iar lumină,
Ca-ntr-o odaie-n care-apune ori bate soarele-n
ferestre.

În depărtări s-afundă zarea cu năluciri de munți în
cladă,

Și vîntu-i bălsămat și dânsul ca o năframă când o
scuturi;

Purcede-un cânt din creangă-n creangă ș-un susur
blând din mladă-n mladă,

Pe unde trece el pe gânduri urmat de-alaiul lui de
fluturi.

Tu dormi sub paza unei feregi, ferega, mișcat-alene,

Pe somnul tău ș-alintă-n aer gingașa ei apărătoare.

La vârsta ta tihnit e somnul, și ochii-adorm curând
sub gene

Când are cine să le-nchidă pleoapele c-o sărutare.

Tu dormi, și eu visez pe gânduri, că trec și zilele de
vară

Și că la anul, poate, fruntea ce-acum așa de blând ți-o
razimi

De brațul meu, n-o s-o mai razimi, și gândul ăsta mă
omoaă,

Că drag mi-i sânul tău cel dulce și alb ca miezul unei
azimi...

Cu iarba ne-a crescut amorul, și cade-acum cu ea sub
coasă!

Ah! gând mâhnit, ce vrei tu? Spune — Nu vezi c-afară
e lumină

Și că-și deschide draga ochii ca două flori de
sommoroasă,

Ș-aruncă-n mine cu mănunchiuri de sinziană și
sulcină?

Murmurul fântânei

În murmurul fântânei plânge povestea vremilor
trecute...

De știi s-ascuți, auzi iar glasul atâtor guri ce-s astăzi
mute:

S-a potolit atâta viață, ș-a ars atâta foc de soare,

De ani și ani, de când tot curge împreștiind
mărgăritare.

De ani și ani... dar de atuncea grădina ș-a schimbat
stăpânii

Cu glasuri gângave alt'dată — pe când eram copii —
bătrânii

Lung sfătuiau în șoapta apei sub cernerea de umbre
sure,

Ș-acuma numai apa plânge, iar noi ne-am răznețit
pe-aiure.

Sunt ani și ani... dar astăzi unde-s copiii gureși?
Unde-i oare

Copila ce privea uimită la curcubeiele de soare

Ce se fărmău în praful apei, și s-aprindeau din nou
măiastre,

Ca iarăși să se năruiască etern ca visurile noastre?

Sunt ani, și de atunci în noapte s-au prăvălit grămadă
anii

Și dintre toți eu singur numai, ținând azi firul Arianii

Mai răătăcesc și-ascult cum cântă pierdut pe-aleele
deșarte

În murmurul fântânei glasuri ce vin de dincolo de
moarte.

Eu singur mai ascult, și-n umbra întunecată din aleie,

Plângând ca un copil ruina luminelor de curcubeie,

Aș vrea, în dorul lor și-al vostru, acum când nu mai
sînt bătrânii,

Să-nmlădii pentru voi un cântec etern ca murmurul
fântânii...

Dureri ascunse

Sunt flori care-și înclină boiul și mor topite de visare,
Mai sunt și ochi ce plâng în noapte și-adorm când
soarele răsare,

Mâhnite-s florile acele, dar jalea lor cine-o mai știe?
Cine-a-nțeleș cât plâns ascunde sub ochi o dungă
viorie?

Cât praf de flori nu cerne vântul de-a lungul zilelor de
vară,

Și totuși veselă-i grădina. Pe-un ram, sfioși, visau
asară

Doi trandafiri ca doi prieteni, și azi vârtejul de petale
Acelui ofilit, în roate, dă celui de pe ram, ocoale...

Ca ei, ții minte, stam alături... Dar tu nu poți să mai ții
minte:

Ochii închiși nu mai visează și foile ce mai-nainte
Erau o floare roșie-acuma-s doar un prilej de amintiri,
Iar viața re-nnoită-ncepe din purpura de trandafiri.

Așa mor florile-n neștire, așa-și sting ochii buni
lumina

Și-n preajma vieții care râde, cine-ar gândi, privind
grădina,

Că sub surâsul ei s-ascunde o ne-nteruptă agonie!

Cine-a-nțeles cât plâns ascunde sub ochi o dungă
viorie?...

În Luxemburg

Ți-ai aduci aminte, după ploaie, ce albe străluceau la soare

Statuele străvechi și scumpe, și cât de drag ți-era cu mine,

Să povestești, umblând sub ramuri, de viața moartelor regine

Înmărmurite-n piatra rece de-o biată mână peritoare?

Deasupra lor porumbii vineți roteau voioși din vreme-n vreme!

Părea că lor li este dată grădina asta toată-n pază,

Și-arar o lacrimă de ploaie, ca un diamant aprins de-o rază,

Se desprindea, vuind un zgomot, din naltul unei diademe.

În straturi florile-nclinate iar se-nălțau cu bucurie,

Și-n cer, făr' de veste-atuncea lumina zilei liniștită

Se preschimba în fel-de-fețe ș-o clipă sta ca aiurită,

Pân să-și recapete cuprinsul din nou divina-i armonie.

Pe sub copacii jilavi încă, roiau copiii cu grămada,

Iar spre habuzul vechi, ții minte, cu fețele de plâns udate,

Câți îngerî nu jăleau de soarta vreunei nave fărâmate
Ce se pornise pe furtună cu pânze albe ca zăpada?

Fanfarele sunau un zgomot înfiorând prelung platanii
Sub umbra căroră voioase treceau eternele idile,
Născute dintr-o sărutare și moarte după zece zile ...
Pe zilele acele însă cine din noi nu și-ar da anii?

Curgea nedumerită vremea, și-ntr-un târziu, vestind
că-i sară

O darabană-ndepărtată suna ca după bătălie,
Și-atuncea, tresărind din visuri, vedeam grădina că-i
pustie
Și ne porneam și noi pe-acasă rentineriți de
primăvară.

O vorbă îndemna o alta, și-un gând chema o amintire
Și-n toropeala asta dulce a noastre inemi amândouă
Se-ngemănau de duiosie, ca două lacrimi de rouă ...
Și azi abia dacă mai aflu de la străini de tine-o știre.

Farmec de noapte

În pragul scărilor rămas-am și nu-mi mai recunosc
grădina.

E noapte, -o noapte viorie, de parc-ar fi trecut lumina

Prin ochii cei mai duși de visuri, prin inima cea mai
blajină,

E-o dulce noapte alungată dintr-un serai, de vreo
cadână.

Un pas nu îndrăznesc, de teamă să nu rump farmecul
uimirii,

Se frânge umbra-nduioșată pe-alocuri unde trandafirii

S-aprind prin crengi; iar nalba toată și micșunelele-
bătute

Par lacrimi mari de nestimată pe-un tort de catifea
cusute.

Și blând s-abate-un vânt, trezit e umbrarul tot și-n
dulce larmă

Se clatină crengile, iar umbra se clatină și ea, se farmă,

Și-n luminiș de drum scăpată, pe unde aiurit s-abate

Nu mai cunoști de-s flori de umbră sau dacă-s flori
adevărate.

Mi-i dor, o, noapte fermecată, de nu știu ce mi-i dor..
pe-aproape

Parc-au trecut un pas, o șoaptă, ușor ca zgomotul pe
ape

De vâsle-ntârziate-n neguri prin depărtări, ori ca
fiorul

Bătăilor pripit de aripi ce-și lasă pe adâncuri zborul.

Melancolie

Miresme dulci plutesc în aer sub bolți umbrite de liane,
Și-i liniște-n grădina toată și pace ca-ntr-o săhăstrie
În care-ar fi murit viața învinsă de melancolie.
Din trandafiri, ici-colo, pică petale albe, diafane.

Ș-un glas de greier nu s-aude măcar să-nalțe imnul
vieții,
Să rupă liniștea țăsută în jurul celor ce-au să moară;
Își face cuib uitarea tristă și pacea crește funerară,
Pe unde pasul nu mai calcă și nu mai cântă cîntăreții.

Cu visuri, cu gânduri frumoase, cu fantazia mea, cu
viață,
Învins de-o milă nesfârșită aș vrea să-npoporez
natura;
Dar brațele îmi cad trudite și mută îmi rămîne gura,
Simțind-nelămurit în mine că numai liniștea-i
măreață.

Un cânt, cât de duios, acuma n-ar fi el oare-o
pângărire,
Când e atâta armonie în ne-trerupta, sfânta pace?
Grădina e-o poemă dulce și, vezi tu, vântul care tace,

E ca o mână adormită pe coarda rupt-a unei lire.

Somn bun ș-odihnitor, natură, somn bun; cântărilor
vieții

Azi prețuiesc tăcerea morții - veni-va altul poate-
odată

Ca prin povești să te trezească spuindu-ți vorba
fermecată,

Eu prea sunt trist... Pe cerul palid s-aprind iar zorii
dimineții.

Și-n mintea mea ca într-un templu în care-au plâns
dureri profane,

Se face liniște și pace pe-ncetul ca-ntr-o săhăstrie

În care-ar fi murit viața învinsă de melancolie,

Și unde numai trandafirii mai cern petale diafane.

Liniște

Cât de sfioasă crește noaptea, pălind încet din scară-n
scară

Și câtă liniște se lasă; pe cer grămezile de stele
Răsar ca niciodată parcă, iar luna plină printre ele,
S-alege albă și scânteie ca un ban nou într-o comoară.

Lângă habuz, leandrul fraged din când în când arunc-o
floare,

Iar apa-nrumenind o clipă, când își reface-oglindea-n
lună,

În loc de-o floare vede două cum tremurând se
împreună

Ca două guri care se cată de mult să-și dea o sărutare.

Vedenii lunecă sub ramuri ca-n noaptea de Sînziene,
Când crinii albi pornesc pe drumuri ferți de orișice
ispită,

Iar eu, pășindu-le pe urmă, trec ca o umbră fericită
Ce-ar rătăci pierdută-n tihna Câmpiilor Elizeene.

În slavă brațele-amândouă le-nalți atunci, și-n
noaptea clară

Îngenunchind, sărut pământul și-i mulțumesc,
simțind în mine

Nădejdea tinereții mele, nădejdea clipelor senine
Cum iar se-aprinde și scânteie ca un an nou într-o
comoară.

Amintire

...Dar printre-atâtea nopți uitate în viața mea, țin
minte-o noapte

Căci sunt, se vede, -anume clipe pe care sufletul le-
nsamnă...

Și se făcea ca astăzi parcă pe vremea pârului de
toamnă,

Când te urmează pretutindeni un miros vag de fructe
coapte.

Pomătu-ntreg dormea de somnul acelor miluiți de
mană.

Iar sus pe ramuri, albe-neguri dormeau grămezi de
somm învinse.

Ca niște pasări uriașe ce dorm cu aripele-ntinse,

Stând gata ca să-și ieie zborul la cea dintâi șoaptă
dușmană.

La adăpostul lor noi singuri, ca-n vremea nopților
albastre,

Venisem duși unul spre altul de un prisos bogat de
viață,

Dar gura mea de foc în umbră a-ntâmpinat gură de
gheață,

Și ale noastre vorbe parcă nu mai erau vorbele noastre.

Atunci un rod din nalt de ramuri, rupt ca de-o mână
nevăzută,

S-a prăvălit vuind cu zgomot, ș-a negurilor albe cete,

Din somn trezite deodată, ca niște păsări speriete

Întins-au albele lor aripi și s-au pierdut în noaptea
mută.

În furtună

Sunt seri când murmurul furtunei e-așa de blând,
încât ai spune

Că s-a ascuns în umbr-un înger și povestește o baladă.

Pe-astfel de seri, fără de voie, pe mână fruntea-mi las
să cadă,

Și nu știu pentru ce atuncea aș vrea să-ngân o
rugăciune.

Aș vrea, dar nu mai sunt în stare s-adun pioasele
cuvinte,

Și-atunci visez învins de jale, în timp ce vântul
aiurează

La cei ce mi-au lăsat să moară divina candelă de pază,

De stau acum prin întunerec să lupt cu-aducerile-
aminte.

Ardea cu toate-aceste pururi în liniștea odăiei mele,

Și eu dormeam sub ea în tihnă și de nimic nu mi-era
teamă,

Dar mi-au lăsat-o să se stingă, căci nimeni n-a băgat
de seamă

Cât întunerec stă la pândă la agonia unei stele.

Și de atunci în mine umbra a prins în tihnă să
s-adune,

M-a revărsat, și-arare totuși, în noaptea deznădejdei
mele,

Presimt că e lumină încă după-ale umbrelor perdele,

Și-atuncea sufletul mi-aș vinde să pot să-ngân o
rugăciune.

Șipotul

Cânta voios sub crengi un șipot, cânta din zori și până-n sară.

Dar a venit un vânt de gheață, și pe cleștarul apei sale,

Și-a-ntins înțurțurata-i gură ca un voinic trudit de cale,

Și-apoi s-a dus din nou în lume sunând din vesela-i fanfară.

S-a dus, și-n urma lui deodată s-a-ntins o pace-atât de-adâncă

Încât, învinsă ca de spaimă, te-ai dat de șipot mai aproape,

Și-ai vrut cu focul gurei tale să-nvii șivoiul moartei ape,

Să-i împrumuți o clipă viață, din viața ta, să cânte încă.

Dar cântul, înghețat de crivăț, n-a ascultat de-a ta chemare,

Și tu, surprinsă, cu sfială, ți-ai coperit frumoasa gură,

Și-ai stat nedumerită parcă, nevrând să crezi că in natură

Îți poate sta ceva-mpotrivă, când i-așa dulce-o sărutare.

Și-atunci, abia atunci, prin minte ți-a dat că jertfa ta-i
pierdută

Și că-n voiosul glas de apă cânta ca-ntr-un rapsod o
viață...

Ascultă glasul care cântă atât de dulce pân' nu-
ngheață,

Căci moartea trece pretutindeni și moartea e de-a
pururi mută!

Schimb de vești

Sosește vântul peste ziduri, sătul de flori de câmp, să vadă

Ce fac stăpânele grădinei, și-n urma lui, sclipind în soare,

Un zbor de foi de pretutindeni a prins încet-încet să cadă:

Ca niște vești trimise-n taină de pe la frați și surioare.

Se mișcă aerul, și iată întâi și-ntâi că de departe

Vin două foi de vioarele, vin ca să spuie amândouă,

Cât timp au pus și câtă grijă, călătorind pe drum de moarte,

Ca să le-aducă-n amintire din vatra lor un strop de rouă.

Dar cade-abia albastra veste și-n limpezimi acum s-alungă

Un fulg de-omăt, zorit din urmă de-aripa unei rândunele.

Se-ntrece pasărea cu fulgul din două care-ntâi s-ajungă

Să spuie că de-acum pe lume trec lăcrămioarele și ele.

Și-abia se lasă fulgul dulce, și-n loc de-un fulg mii de
petale

Zburând spre trandafiri îi cheamă, să vie toți fără' de
zăbavă,

De vor să treacă sub ghirlande și pe sub arcuri
triumfale,

Acum cât sunt în floare rugul și măcieșii de dumbravă.

Și vin pe urma lor grămadă, vin fel-de-fel
nenumărate...

Tot câmpul cu chilimuri scumpe, risipa-ntreag-a
tinereții,

G primăvară toată vine în curcubeie fărâmate

Să spuie-nfrângerile morții și biruințele vieții.

Iar florile uimate-atuncea, de-atâta dor încet se-
nclină,

Și la un semn ce-l face crinul, ca printr-un farmec,
fiecare

Își scutură pe vânt o foaie — și vântul pleacă din
grădină,

Cum a venit, plin de murmururi și de solii mirositoare.

Fantazie, 1

La Elseneur e pace de mult și nu s-aude
Decât un joc de apă cum liniștea o taie.
În parcul vechi sub ramuri aleele sunt ude,
Și aerul e dulce și clar, ca după ploaie.

Un miros trist de roze, ce mor pe crengi uitate,
Pătrunde pretutindeni parc-ar voi să spuie
Că se petrece-o taină în vechile palate,
Dar taina ce-o păstrează n-o spune nimănuie.

Chemat de-a ior mireasmă, Hamlet în neagra-i mantă
Coboară între ele, vrând una să-și culeagă
— Ce albă și frumoasă e blonda lui amantă —
Și brațul lui tresare, simțind cât-îi de dragă.

O roză, ah, o roză cit de ușor se frânge.
Dar când să frângă roza, învoaltele-i petale,
Lucind o clipă-n umbră ca niște stropi de sânge,
Căzură deodată pe mâinile lui pale.

Și tot mai mari, mai dese, porniră ca să cadă...

Dar el fugea, și-n goană, cu poala lungei mante
Și-adăpostea de sânge strălucitoarea spadă,
Gândind ce-o să răspundă nebunei lui amante?

Tovarășilor mei

Atâtea flori și nu sunt două să-mbrace la un fel
vestminte...

Câți ochi frumoși nu-și pierd vederea în horbotă de-
odăjdii sfinte,
Și câtă purpură și aur pentr-o hlamidă-mpărătească,
Când de ajuns e pentru ele ca soarele să strălucească.

Atâtea flori — dar azi, pe cine îl mai oprește-n drum o
floare?

Făr' de ghirlânzi de roze-odată, nu era zi de
sărbătoare,
Și-un zid încununat de-acante, de crengi de dafini și
liane,
Spunea la trecători splendoarea și faima unei
curtezane.

Flori — pretutindeni flori, podoaba cea mai iubită de
lumină,

Un fir de romăniță râde atât de dulce pe-o ruină:
Căci toate au un grai pe lume și florile îl au și ele...
Ce ochi nu se-ntrista alt'dată de jalea unei asfodele?

Și care gură poate face mărturisiri de-amor mai bine?
Leandru a trecut o mare ca să ajungă pân' la tine,

O, Hero, vergină duiosă, și toate-aceste pentr-o floare...

Ferice-i cine poate strânge mănunchiul de nemuritoare!

Plecați pe fața lor blajină, călind o formă ideală,
 Câți n-au trecut pe-aceeași poartă, dar s-au întors cu
 fața pală
 Și cu privirile pierdute, zvârlind cu gestul Ofeliei
 Comoara florilor culese în câmpul trist al nebuniei...

Dar cine poate, învestminte-și gândirile-n odăjdii
 sfinte,
 Ca florile de felurite să-i fie-a graiului vestminte,
 Ș-adorm-apoi — căci mor imperii și cad cununele de
 aur:
 Eterne-n lumea asta-s numai cununele de foi de laur.

